

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

15. juli 2021 *

»Præjudiciel forelæggelse – retligt samarbejde i civile sager – retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område – forordning (EU) nr. 1215/2012 – artikel 7, nr. 2) – kompetence i sager om erstatning uden for kontrakt – stedet for skadens indtræden – kartel, der er blevet erklæret i strid med artikel 101 TEUF og artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde – fastlæggelse af den internationale og stedlige kompetence – kompetencekoncentration til fordel for en specialiseret domstol«

I sag C-30/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Juzgado de lo Mercantil n.º 2 de Madrid (handelsretten nr. 2 i Madrid, Spanien) ved afgørelse af 23. december 2019, indgået til Domstolen den 22. januar 2020, i sagen

RH

mod

AB Volvo,

Volvo Group Trucks Central Europe GmbH,

Volvo Lastvagnar AB,

Volvo Group España SA,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, og dommerne L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan (refererende dommer) og N. Jääskinen,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: spansk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB og Volvo Group España SA ved abogados R. Murillo Tapia og N. Gómez Bernardo,
- den spanske regering ved S. Centeno Huerta og J. Rodríguez de la Rúa Puig, som befuldmægtigede,
- den franske regering ved A.-L. Desjonquères, N. Vincent og A. Daniel, som befuldmægtigede,
- den nederlandske regering ved M.K. Bulterman og J. Langer, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved M. Heller og C. Urraca Caviedes, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. april 2021,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EUT 2012, L 351, s. 1).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet under en sag mellem på den ene side RH og på den anden side AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB og Volvo Group España SA vedrørende betalingen af erstatning med renter for den skade, som RH har lidt som følge af konkurrencebegrænsende adfærd udvist af de sagsøgte selskaber i hovedsagen, som er blevet sanktioneret af Europa-Kommissionen i medfør af artikel 101 TEUF og artikel 53 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 (EFT 1994, L 1, s. 3, herefter »EØS-aftalen«).

Retsforskrifter

- 3 Følgende fremgår af 15., 16. og 34. betragtning til forordning nr. 1215/2012:
 - »(15) Kompetencereglerne bør frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtets bopæl som det principielle kriterium. Dette kompetencekriterium bør altid kunne gøres gældende, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af tvistens genstand eller af hensyn til parternes aftalefrihed er berettiget at lægge et andet tilknytningsmoment til grund. For at gøre de fælles regler mere gennemsigtige og undgå kompetencekonflikter bør juridiske personers bopæl defineres selvstændigt.
 - (16) Som kompetencekriterium bør sagsøgtets bopæl suppleres med alternative kriterier baseret på en sags nære tilknytning til en bestemt ret eller på hensynet til god retspleje. Kriteriet nær tilknytning bør tjene til at skabe retssikkerhed og undgå muligheden for, at sagsøgte indstævnes for en ret i en medlemsstat, som vedkommende ikke med rimelighed kunne

forudse. Dette er navnlig vigtigt i tvister angående forpligtelser uden for kontrakt, der er opstået i forbindelse med krænkelse af privatlivets fred og af individets rettigheder, herunder ærekrænkelser.

[...]

(34) Kontinuiteten mellem [konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige handelssager (EFT 1978, L 304, s. 17)], [Rådets] forordning (EF) nr. 44/2001 [af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1)] og nærværende forordning bør sikres, og i den forbindelse bør der fastsættes overgangsbestemmelser. Samme kontinuitet bør gælde med hensyn til Den Europæiske Unions Domstols fortolkning af [konventionen af 1968] og de forordninger, der er trådt i stedet for den.«

4 Kapitel II i forordning nr. 1215/2012 med overskriften »Kompetence« indeholder bl.a. en afdeling 1 med overskriften »Almindelige bestemmelser« og en afdeling 2 med overskriften »Specielle kompetenceregler«. Denne forordnings artikel 4, stk. 1, som er indeholdt i nævnte afdeling 1, bestemmer:

»Med forbehold af denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.«

5 Samme forordnings artikel 5, stk. 1, der ligeledes er indeholdt i nævnte afdeling 1, fastsætter:

»Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i dette kapitels afdeling 2-7.«

6 Artikel 7 i forordning nr. 1215/2012, der er indeholdt i afdeling 2 i denne forordnings kapitel II, har følgende ordlyd:

»En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat:

1) a) i sager om kontraktforhold ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes

[...]

2) i sager om erstatning uden for kontrakt, ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå

[...]«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

7 RH er en virksomhed med hjemsted i Córdoba (Spanien), hvor den i perioden 2004-2009 købte fem lastbiler hos en forhandler for Volvo Group España. Den første af disse lastbiler blev oprindeligt leaset, før den blev købt af RH i løbet af 2008.

- 8 Den 19. juli 2016 vedtog Kommissionen afgørelse C(2016) 4673 final om en procedure i henhold til artikel 101 [TEUF] og artikel 53 i EØS-aftalen (Sag AT.39824 – Lastbiler) (EUT 2017, C 108, s. 6, herefter »afgørelsen af 19. juli 2016«).
- 9 Ved denne afgørelse fastslog Kommissionen, at der forelå et kartel mellem 15 internationale lastbilproducenter, herunder Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe og Volvo Lastvagnar, for så vidt angik to produktkategorier, nemlig lastbiler på mellem 6 og 16 ton og lastbiler på over 16 ton, og det omfattede både stive lastbiler og trækkere.
- 10 Kommissionen fandt, at overtrædelsen af artikel 101 TEUF vedrørte hele Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) og varede fra den 17. januar 1997 til den 18. januar 2011. Kommissionen pålagde følgelig alle deltagende enheder bøder, med undtagelse af én enhed, som efter en samarbejdsprocedure var fuldstændig bødefritaget.
- 11 RH har anlagt sag med påstand om betaling af erstatning med renter mod Volvo (Göteborg, Sverige), Volvo Group Trucks Central Europe (Ismaning, Tyskland), Volvo Lastvagnar (Göteborg) og Volvo Group España (Madrid, Spanien) og har til støtte herfor hævdet at have lidt et tab, idet virksomheden erhvervede de fem ovenfor nævnte køretøjer ved betaling af de meromkostninger, der fulgte af de af Kommissionen sanktionerede hemmelige aftaler.
- 12 Selv om RH erhvervede køretøjerne i Córdoba og har sit hjemsted i denne by, har virksomheden anlagt sag ved Juzgado de lo Mercantil n.º 2 de Madrid (handelsretten nr. 2 i Madrid, Spanien). Den forelæggende ret har præciseret, at de sagsøgte i hovedsagen ikke har anfægtet dens stedlige kompetence, således at de i henhold til national ret skal anses for stiltiende at have accepteret værneting ved denne ret.
- 13 Disse sagsøgte har imidlertid gjort indsigelse mod den internationale kompetence, idet det er deres vurdering, at »det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå« som omhandlet i artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 er stedet for den skadevoldende begivenhed, i det foreliggende tilfælde det sted, hvor lastbilkartellet blev dannet, og ikke sagsøgeren i hovedsagens hjemsted. Eftersom kartellet blev dannet i andre EU-medlemsstater, er disse sagsøgte af den opfattelse, at den spanske ret ikke har kompetence.
- 14 Ifølge den forelæggende ret er der alvorlig tvivl med hensyn til, på hvilken måde artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes.
- 15 I denne henseende har den forelæggende ret anført, at det følger af dom af 21. maj 2015, CDC Hydrogen Peroxide (C-352/13, EU:C:2015:335, præmis 56), at når sagsøgte, der er hjemmehørende i forskellige medlemsstater, afkræves erstatning på grund af en samlet og vedvarende overtrædelse, som er begået i flere medlemsstater på forskellige tidspunkter og på forskellige steder, idet denne tilsidesættelse af artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 er blevet fastslået af Kommissionen, er skadetilføjelsen foregået i forhold til det enkelte angivelige offer individuelt, idet hvert af dem kan vælge at anlægge sag enten ved retten på det sted, hvor det pågældende kartel definitivt blev indgået, eller i givet fald det sted, hvor et særligt arrangement blev truffet, som kan identificeres som den eneste skadevoldende begivenhed i forhold til den skade, der hævdes at være lidt, eller ved retten på det sted, hvor virksomheden selv har vedtægtsmæssigt hjemsted.
- 16 Det er således muligt at anlægge sag mod de sagsøgte i hovedsagen på spansk område, henset til det sted, hvor RH har sit vedtægtsmæssige hjemsted.

- 17 Navnlig vedrørende det lastbilkartel, som blev sanktioneret af Kommissionen i dennes afgørelse af 19. juli 2016, har den forelæggende ret dernæst endvidere nævnt, at Domstolen i dom af 29. juli 2019, Tibor-Trans (C-451/18, EU:C:2019:635, præmis 33), udtalte, at når det marked, der påvirkes af den konkurrencebegrænsende adfærd, befinder sig i den medlemsstat, på hvis område den hævdede skade angiveligt er indtrådt, skal stedet for skadens indtræden med hensyn til anvendelsen af artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 anses for at befinde sig i denne medlemsstat.
- 18 Den forelæggende ret har imidlertid rejst tvivl om, hvorvidt den retspraksis, der er redegjort for i nærværende doms foregående præmis, vedrører den internationale kompetence hos retterne i den medlemsstat, hvor skaden er indtrådt, eller om den også direkte fastlægger den nationale stedlige kompetence inden for denne medlemsstat. Det er med andre ord nødvendigt at fastslå, om artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 udgør en regel, der udelukkende vedrører international kompetence, eller om der er tale om en dobbelt eller blandet regel, der ligeledes fungerer som en intern stedlig kompetenceregulering.
- 19 Ifølge den forelæggende ret gør hverken national retspraksis eller EU-retspraksis det muligt at afgøre dette tvivlsspørgsmål.
- 20 Under disse omstændigheder har Juzgado de lo Mercantil n.º 2 de Madrid (handelsretten nr. 2 i Madrid) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »Skal artikel 7, nr. 2), i [forordning nr. 1215/2012] – idet det deri bestemmes, at en person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges i en anden medlemsstat »[...] i sager om erstatning uden for kontrakt, ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå« – fortolkes således, at den kun fastlægger international kompetence hos retten i den medlemsstat, hvor dette sted befinder sig, således at der med henblik på fastlæggelse af den nationale ret, der har stedlig kompetence i denne medlemsstat, henvises til nationale processuelle regler, eller skal den fortolkes som en blandet bestemmelse, der således direkte fastlægger såvel den internationale kompetence som den nationale stedlige kompetence, uden at der er behov for henvisninger til den nationale lovgivning?»

Formaliteten

- 21 De sagsøgte i hovedsagen har gjort gældende, at anmodningen ikke kan antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at svaret på den forelæggende rets spørgsmål er klart.
- 22 Det skal ikke desto mindre bemærkes, at der ifølge Domstolens faste praksis er en formodning for, at de spørgsmål om EU-rettens fortolkning, som den nationale ret har forelagt på baggrund af de retlige og faktiske omstændigheder, som den har ansvaret for at fastlægge – og hvis rigtighed det ikke tilkommer Domstolen at efterprøve – er relevante. Domstolen kan kun afslå at træffe afgørelse vedrørende en anmodning om præjudiciel afgørelse fra en national ret, når det klart fremgår, at den ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, når problemet er af hypotetisk karakter, eller når Domstolen ikke råder over de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at den kan give en saglig korrekt besvarelse af de for den stillede spørgsmål (dom af 9.7.2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, præmis 19).

- 23 For at kunne antages til realitetsbehandling skal en anmodning om præjudiciel afgørelse, ud over de spørgsmål, som forelægges Domstolen til præjudiciel afgørelse, desuden indeholde de oplysninger, som kræves i henhold til artikel 94, litra a)-c), i Domstolens procesreglement, dvs. i det væsentlige den faktiske og retlige baggrund for tvisten i hovedsagen og et minimum af forklaringer på begrundelsen for valget af de EU-retlige bestemmelser, som den nationale ret ønsker fortolket, og på den sammenhæng, som efter den forelæggende rets opfattelse består mellem disse bestemmelser og den nationale lovgivning, der finder anvendelse i den tvist, der er indbragt for den (kendelse af 16.3.2021, DS (Beskæring af hestehove), C-557/20, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:204, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).
- 24 Den omstændighed, at svaret på den forelæggende rets spørgsmål kan gøres til genstand for et klart svar, kan således, selv om denne omstændighed måtte anses for godtgjort, under alle omstændigheder ikke påvirke spørgsmålet om, hvorvidt anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling.
- 25 I det foreliggende tilfælde har den forelæggende ret netop redegjort for grunden til, at der i lyset af den faktiske og retlige sammenhæng, hvori tvisten i hovedsagen indgår, og henset til praksis fra dels Domstolen, dels Tribunal Supremo (øverste domstol, Spanien), er behov for, at Domstolen præciserer rækkevidden af artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012.
- 26 Det skal derfor fastslås, at det præjudicielle spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.

Om det præjudicielle spørgsmål

- 27 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at der inden for det marked, der berøres af hemmelige aftaler om prissætning og prisstigninger for varer, foreligger international og stedlig kompetence til på grundlag af det sted, hvor skaden er indtrådt, at træffe afgørelse i et søgsmål med påstand om erstatning for skade, der er forvoldt ved disse aftaler, som er i strid med artikel 101 TEUF, for enten den ret, inden for hvis værneting den virksomhed, som hævder at have lidt skade, har købt de varer, der er berørt af de nævnte aftaler, eller – i tilfælde af, at denne virksomhed har foretaget køb flere steder – den ret, inden for hvis værneting virksomhedens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende.
- 28 Indledningsvis bemærkes, at for så vidt som forordning nr. 1215/2012 har ophævet og erstattet forordning nr. 44/2001, som selv erstattede konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelsager, som ændret ved de efterfølgende konventioner om nye medlemsstaters tiltrædelse af denne konvention, gælder den af Domstolen anlagte fortolkning af disse sidstnævnte retsinstrumenters bestemmelser ligeledes for forordning nr. 1215/2012, når disse bestemmelser kan »sidestilles« med hinanden (jf. dom af 29.7.2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).
- 29 Dette er tilfældet for artikel 5, nr. 3), i forordning nr. 44/2001 på den ene side og artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 på den anden side, med hensyn til hvilke Domstolen gentagne gange har fastslået, at begrebet »det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået«, som omhandlet i disse bestemmelser, omhandler både stedet for skadens indtræden og stedet for den skadevoldende

begivenhed, der ligger til grund for denne skade, således at sagsøgte efter sagsøgerens valg kan sagsøges ved retten på det ene eller det andet af disse to steder (jf. i denne retning dom af 29.7.2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

- 30 Det fremgår af den forelæggende rets forelæggelsesafgørelse, at den i det foreliggende tilfælde søger at fastlægge stedet for skadens indtræden.
- 31 Det fremgår af afgørelsen af 19. juli 2016, at den konstaterede overtrædelse af artikel 101 TEUF, der ligger til grund for den hævdede skade, vedrørte hele EØS-markedet og dermed indebar en konkurrencefordrejning på dette marked. På denne baggrund må stedet for skadens indtræden med henblik på anvendelsen af artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 anses for at befinde sig på dette marked, som Spanien udgør en del af (jf. analogt dom af 29.7.2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, præmis 32 og 33).
- 32 En sådan fastlæggelse af stedet for skadens indtræden er navnlig i overensstemmelse med homogenitetskravene i syvende betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II) (EUT 2007, L 199, s. 40), for så vidt som det af denne forordnings artikel 6, stk. 3, litra a), fremgår, at den lov, der finder anvendelse i erstatningssager i tilknytning til en konkurrencebegrænsning, er loven i det land, hvor markedet påvirkes eller vil kunne blive påvirket (dom af 29.7.2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, præmis 35).
- 33 Hvad angår spørgsmålet om, hvilken ret i den således identificerede medlemsstat der har kompetence, fremgår det af selve ordlyden af artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012, at denne bestemmelse direkte og umiddelbart tillægger retten på det sted, hvor skaden er indtrådt, såvel den internationale som den stedlige kompetence. Som generaladvokaten har anført i punkt 46 i forslaget til afgørelse, bestyrkes denne analyse navnlig af P. Jenards rapport om konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1979, C 59, s. 1).
- 34 Dette indebærer, at medlemsstaterne ikke kan anvende andre kriterier for tildeling af kompetence end dem, der følger af nævnte artikel 7, nr. 2). Det skal imidlertid præciseres, at afgrænsningen af værnetinget for den ret, i hvis retskreds stedet for skadens indtræden befinder sig som omhandlet i denne bestemmelse, principielt henhører under de organisatoriske beføjelser for den medlemsstat, hvor denne ret er beliggende.
- 35 Som de sagsøgte i hovedsagen, den spanske og den franske regering samt Kommissionen har fremhævet, er denne bestemmelse således ikke til hinder for, at en medlemsstat beslutter at overlade en bestemt type tvister til en enkelt ret, der dermed har enekompetence, uanset hvor en skade er indtrådt i denne medlemsstat.
- 36 Domstolen har nemlig allerede præciseret, at en kompetencekoncentration ved en enkelt specialiseret domstol kan begrundes i hensynet til en hensigtsmæssig retspleje (jf. i denne retning dom af 18.12.2014, Sanders og Huber, C-400/13 og C-408/13, EU:C:2014:2461, præmis 44).
- 37 Som generaladvokaten har anført i punkt 128 i forslaget til afgørelse, kan den tekniske kompleksitet ved de regler, der finder anvendelse på erstatningssøgsmål vedrørende overtrædelser af de konkurrenceretlige bestemmelser, i forbindelse med artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 ligeledes tale for en kompetencekoncentration.

- 38 I mangel af en sådan specialiseret domstol skal fastlæggelsen af stedet for skadens indtræden med henblik på at fastlægge, hvilken ret der i medlemsstaterne har kompetence til at påkende et erstatningssøgsmaal anlagt som følge af hemmelige aftaler, der er i strid med artikel 101 TEUF, opfylde de mål om nær tilknytning, kompetencereglernes forudsigelighed og god retspleje, der er anført i 15. og 16. betragtning til forordning nr. 1215/2012 (jf. i denne retning dom af 29.7.2019, Tibor-Trans, C-451/18, EU:C:2019:635, præmis 34).
- 39 Det fremgår af Domstolens praksis, at når der er tale om køb af en vare, der som følge af en af producenten foretaget manipulation har en ringere værdi, er den ret, der har kompetence til at træffe afgørelse i en sag om erstatning for den skade, som svarer til de meromkostninger, der er betalt af køberen, retten på det sted, hvor varen er erhvervet (jf. i denne retning dom af 9.7.2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, præmis 37 og 40).
- 40 Denne løsning skal ligeledes anvendes i en sammenhæng som den, der foreligger i hovedsagen, og dette uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt de omhandlede varer blev købt direkte eller indirekte hos de sagsøgte med en umiddelbar overdragelse af ejendomsretten eller ved udløbet af en leasingkontrakt. Det skal imidlertid præciseres, at den nævnte løsning indebærer, at den skadelidte køber udelukkende har købt varer, der er berørt af de omhandlede hemmelige arrangementer, inden for en enkelt rets værneting. I modsat fald kan der nemlig ikke identificeres et enkelt sted for skadens indtræden i forhold til den skadelidte køber.
- 41 I denne henseende bemærkes, at Domstolen i forbindelse med et søgsmaal med påstand om erstatning for skader forvoldt af aftaler, der var i strid med artikel 101 TEUF, og som bestod i meromkostninger, der blev betalt som følge af en kunstig høj pris, har fastslået, at stedet for skadens indtræden kun kan identificeres individuelt for det enkelte angivelige offer, idet dette sted principielt er hvert enkelt offers vedtægtsmæssige hjemsted (jf. i denne retning dom af 21.5.2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, præmis 52).
- 42 I tilfælde af køb foretaget flere steder overholder tildelingen af kompetence til retten på det sted, hvor den skadelidte virksomhed har sit vedtægtsmæssige hjemsted, det krav om forudsigelighed, der er nævnt i nærværende doms præmis 38, eftersom de sagsøgte parter, der er medlemmer af kartellet, ikke kan være uvidende om den omstændighed, at køberne af de pågældende varer er etableret på det marked, der er berørt af den ulovlige praksis. Denne kompetencetildeling opfylder desuden målet om en nær tilknytning, og det sted, hvor den skadelidte virksomhed har sit vedtægtsmæssige hjemsted, frembyder alle garantier med henblik på tilrettelæggelsen af en eventuel retssag (jf. i denne retning dom af 21.5.2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, præmis 53).
- 43 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 7, nr. 2), i forordning nr. 1215/2012 skal fortolkes således, at der inden for det marked, der berøres af hemmelige aftaler om prissætning og prisstigninger for varer, foreligger international og stedlig kompetence til på grundlag af det sted, hvor skaden er indtrådt, at træffe afgørelse i et søgsmaal med påstand om erstatning for skade, der er forvoldt ved disse aftaler, som er i strid med artikel 101 TEUF, for enten den ret, inden for hvis værneting den virksomhed, som hævder at have lidt skade, har købt de varer, der er berørt af de nævnte aftaler, eller – i tilfælde af, at denne virksomhed har foretaget køb flere steder – den ret, inden for hvis værneting virksomhedens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende.

Sagsomkostninger

- 44 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parter udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 7, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område skal fortolkes således, at der inden for det marked, der berøres af hemmelige aftaler om prissætning og prisstigninger for varer, foreligger international og stedlig kompetence til på grundlag af det sted, hvor skaden er indtrådt, at træffe afgørelse i et søgsmål med påstand om erstatning for skade, der er forvoldt ved disse aftaler, som er i strid med artikel 101 TEUF, for enten den ret, inden for hvis værning den virksomhed, som hævder at have lidt skade, har købt de varer, der er berørt af de nævnte aftaler, eller – i tilfælde af, at denne virksomhed har foretaget køb flere steder – den ret, inden for hvis værning virksomhedens vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende.

Underskrifter